

Compareixença

Em dispojo a comparèixer davant el Senyor, en la meva cita setmanal o diària que hi tinc. No m'imagino fent recompte de la quantitat de vegades que hi compareixo. Més m'estimo quedar-me amb el que m'omplen, amb la qualitat de vida que em donen, amb el sabor que em queda.

Avui reprenc l'atenció pel sentit del gust. El que em permet tastar, paladejar les coses. Parafrassejant St Ignasi: el que satisfà l'ànima és sentir i gustar les coses internament, més que no pas afartar-se'n. Si n'és d'important l'aliment!, que és triat per Jesús com el Pa de vida en l'eucaristia. Ell mateix, aliment.

Des d'aquest coneixement, em proposo fer algun àpat del dia en silenci. Per anar fent més conscient el sentit del gust. Faig atenció al que prendré, com si d'un ritual es tractés. Aquell cafè o té primer del dia. L'entretinc en el moment que pren contacte amb el paladar, la llengua, i m'aturo en el sabor que té. El mateix amb la peça de fruita, el pa o el que prengui. Els assaboreixo.

Amb aquesta sensibilitat creada, segueixo el relat de les compareixences de Jesús Ressuscitat. Avui, la tercera, arran de platja: [Jn 21,1-19](#). M'hi aturo per assaborir cada paraula. Em quedo amb aquelles que em deixen més bon gust de boca.

Em capbusso ara en l'escena. M'imagino també amb els peus a la sorra. En recordo el dia que potser hi fèiem un àpat amb la colla d'amics, si és el cas. Aquella olor de mar, aquell suau onejar, el que vam compartir per menjar i el tacte de la sorra.

En l'escena, la mera compareixença de Jesús no els és suficient, no els omple, no el reconeixen. Els cal un senyal més. El reconeixen pel tracte, quan hi fan confiança tirant les xarxes, quan els prepara el peix a la brasa, quan els convida a menjar. Em pregunto en quin gest el reconec jo, ara i aquí.

Havent guanyat en afinar el gust, m'adono que al relat és Jesús qui els prepara el peix a la brasa. M'imagino a Jesús parant taula per mi i els meus, avui, a casa. Serà Ell qui em dirà: "veniu a menjar". Per això, reprenc l'estona de pregària en el segon àpat del dia: faig experiència de sentir que Jesús és qui em prepara el dinar, el sopar, avui. Ell és qui m'espera a taula. Perquè abans hi he fet confiança i l'he reconegut.

En trobar-nos entaulats, Jesús amb els de casa, l'imagino girant-se cap a mi i fent-me les tres preguntes que fa a Pere. Tres maneres d'estimar. En quina m'identifico? Em reconec amb els meus desencerts en l'assignatura d'estimar, en el mal gust que he deixat quan no he encertat en l'estima. Reconec els cops que m'he buscat més a mi que als altres. Em dispo a un pas més: a demanar perdó per les ferides que he causat, pels sentiments que no he afiant a respectar, per les confusions que he creat. En aquest cara a cara amb Jesús, quan em reconec aprenent ferit, em descoloca: em diu que vagi amb Ell.

"Sólo por el
Amor"

En el Parenostre, avui presento la meva manera d'estimar: a trompicons, a bocins, amb mesquinesa i al capdavant, demano poder estimar més enllà de les meves fragilitats.